

Nem álom volt

Nem sokat haboztam, beleléptem a sűrű folyamba, ami az úttest helyén kanyargott, az autók, a bringások, a madárvillanások helyén hömpölygött, álmodom-e vagy sem, nem érdekelt, önfeledten merültem alá, újra akartalak, és vitt az erős folyam, vitt a zuhogás, buzgott fényességem, épphogy meg nem fulladtam bele, és sodort el házak, városok közt áradásom, miféle házak voltak ezek, hát mind a te városaid, a te birodalmad, és úsztam a hordóban, nem is, már csak úsztam, sodródtam, de nem hánykódtam, felhabzott gyomrom, fejjel előre hasítottam magam bele, írtam életemet bele a végeláthatatlan kötelékbe, öleltél újra, nem fojtottál, öleltél, fürdettél, óvtál, csak hát cseppfolyós lettem, és akkor már hiába is akartalak szeretni, nem ment, csöppjeim széjjel és szanaszét peregtek. ■■■

Egyetlen ember

Anyám mindig is mondta, hogy csak óvatosan a nagy együttérzéssel, persze azt nem láthatta előre, hogy megtanulok átcsúszni másokba. Hogy addig-addig mondom a másét, amíg enyém nem lesz. Teljesen.

Az olvasással kezdődött, mint minden történet, gyökeret vert bennem a gondolat, hogy akárki lehetek. A titka ennek is, akárcsak a teremtésnek, az ismétlés. Ha szenvedélyesen, de kissé figyelmetlenül többször elolvastam egy könyvet, és gyakran pillantottam félre, amikor tekintetemet keresték, előbb-utóbb elkezdtem úgy beszélni, viselkedni, mint a főszereplő. Feltehetőleg ezért találta fel az ember az írást, gondoltam, hogy napjait elaprózva életeket hagyjon örökül élete helyett.

Az ismétlést tévesen a szeretettel azonosítottam. Először csak a barátnőimet zsigereltem ki. Mosolyuk után kaptam, és rámarkoltam bánatukra. Megsajnáltam botlásukat, és felhorzsoltam a mellemet. Láttam őket, ahogy kereső tekintetükkel az éjszaka sötétjébe vesznek, és az ő szemükkel láttam feljönni a Napot. Nem a Föld mozdult.

Várfalról hullottam le, hajnal mocskát vettem, voltam vörös, voltam gyenge, ujjongó, árva, szétcincált molylepke. Pompás kétségbeesések, ujjatlan hidak, robajló érkezések vittek előre. Ó, nekem mindenkihez volt egy jó szavam! Én mindent megértettem! Aztán visszaszereztem anyámtól a születésem.

Egyedül maradtam. Vágyakozás volt ez, nem szeretet. Ahogy a medve vérvágó mancsával bőszülten lesújt, gyengédebb lett volna, mint ez a vérszopó burjánzás, amire úgy rákaptam, hogy amikor a testvérem rákos lett, én is rákos lettem. De, vele ellentétben, én bele is haltam! Az élet nem sokszorozódik, csak a sejtek. Akik feltalálták az írást, tudták ezt. ■■■

Nem varjak voltak

Gyerekkoromban többször szemtanúja voltam, hogy anyámat hajánál fogva elvonszolták a fekete madarak, majd pár nappal később a kertünk végébe dobják. Nem tudom, mit ettek rajta, mert sértetlen volt, szeme élő, húsa bontatlan. Napokig feküdt aztán az ágyban, és csak ölelni tudott. A nagymama sosem aggódott, semmi baja, legyintett, érzékeny, azért történnek vele ezek a dolgok. Ezek a fekete madarak nem veszélyesek.

Segítség, segítség, kiáltozta anya, visszahoznak, minden rendben lesz, biztatta a nagymama. Aztán eltett engem másnapra.

Gyakran képzeltem, hogy utána eredek, nyeregbe pattanok, szél grabancába kapaszkodom, és megmentem, de a nagymama mindig fogta a kezemet.

Miféle madarak lehettek? A nagymama azt mondta, ne madárhatározókban keressem őket, hanem verseskötetekben.

A nagymama, a nagymama meghalt. Így derült ki, hogy a szemei porcelánból voltak. Anya bólintott.

Majd megmakacsolta magát. Ha villámot ráncolva jöttek a madarak, ő két kézzel kapaszkodott a földbe, ajtófélfába, szilvafa ágába. Ráncigálták a madarak, csőrükkel gyűrűnyi darabokat szakítva ki húsából, de ő kitarzott. Dús, bronzos haját megtépázták, de összeszorított szájjal tűrte. Kivájták az egyik szemét, de porcelánnal pótolta ő is. Aztán egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy már hetek óta nem bukkantak fel az égen azok a sziklarepesztő méltóságok, pedig addigra megtanultuk tisztelni érkezésüket. Anyát nem bántották soha többet.

De amikor felnőttem, eljöttek értem. Sejtettem, hogy engem is emészteni fognak. De én hagytam magam. Nem veszélyesek. Nem is bántanak. ■ ■ ■

Menjünk már

Minden csendben volt, az ablakok rendben hullottak alá. Minden este vártam a sötétnyi rendet.

Három gyönyörű lányom volt, és egy férjem, de egyetlenegy. Derengő palota egy napfűtta vidéken. Ébredések, elalvások nélkül, mert az álom mindig magától jött, hívnom sem kellett. Az alvásba észrevétlenül hullottam bele.

Volt nekem egy testvérem valaha, ő viselt hadat. A horizonttal mindig szemben helyezkedett el, és irdatlan hadakat mozgatott a tájon. Egész erdőségeket iramló vadakkal, maros fellegekkel. Én gyakran fel sem öltöztem. Hálóruhában lengtem ablaktól ablakig, és rendre én is aláhullottam a fénnel. Nagy ellenállók családjából származunk mi a testvéremmel, a napszítta hadvezérrel. Minden erejét bevetette, de a véglények ellen nem volt se stratégiája, se kifogása. Megadta magát, és életben maradt.

Sokat lestem azt az ablakokon túl elterülő, keresztbeszegett tájat, hátha mégis változik. Évtizedek múltán, mire tényleg megérkeztek, elhittem, hogy a gyönyörű férjemre vártam, és a lányaimra, az egyetlenegyekre.

Miért indultam sétálni mégis? Hajtott az a lázadó vérem. Miért hajoltam le, hajtottam fel a föld mikori palástját, és kukkantottam alá, a magbaszakadó mélységbe?

Ott élt a szörny. Felnevettem. Hajlandó lettem volna azonnal végképp kétségbe esni, de egyelőre visszafogtam magam. Hetekig csak eljátszottam a gondolattal. Aztán már nem

bírtam tovább ellenállni a kísértésnek. Úgy vágytam rá! Félttem is, persze. De zokogva rohantam felé.

Gyerünk már, ugorj, biztattam magam, nézd, nyitja a borzalmas pofáját! És ugrottam, de erre már csak odaátrol emlékszem. Mégsem egyszer élünk, képzel.

Soha többé

Álmomban találok a fiúval, akinek engem szántak. Nem remélhettem, hogy azonnal belé szeretek, mégis így történt. Ő is csodálkozott. Az anyjával érkezett, mert csak így jöhetett. Húsa kivirágzott az érintésemre, húsa véres volt, élő, illatos, és belőlem fakadt. Az anya tehát nekem kellett. Találkozunk még?, kérdeztem a fiút, mert éreztem, összetartozunk. Soha többé, felelte. Kérdeztem, jön-e könyvtárba, de megrázta a fejét. Sebaj. Mennem kellett felszedni a babot, hívtam, jöjjön segíteni, de nem jött. Amúgy ebédelni sem jött. Nem is kellett jönnie. Tudtam, hogy úgyis összeházasodunk. Nem bántam. Nem is jött soha többé.

Szegény szerencsétlen

Azon a nyáron voltunk először szülők nélkül nyaralni, a haverom és én. Amíg sütött a nap, csak megszáradni jöttünk ki a vízből. De esténként, amikor leengedtük a nyaralóban az ablaküvegeket, és besötétedett, megjelent a tündér.

Egyből levágtam, hogy tündér. A haját, azt így húzta maga után, pedig az öregasszonyok inkább csutkára vágatják, ja, és egy napsugár állt ki az oldalából. De vén volt, már járni alig bírt, majdnem összeesett szerencsétlen, és remegő kezekkel matatott a fiókos szekrényekben, meg a radiátorokat rángatta, miközben mi vártuk a csajokat. Ott rontotta a levegőt, hallod? De picit para is volt, hogy minden nap megjelenik, kotorászik a kéréban, aztán elmegy. Eltűnik, azt kész. A nyaralás vége felé összejött egy csaj, én bevallom őszintén, ő volt nekem az első, na, és aznap este, amikor vele voltam, a tündér szokatlanul sokáig matatott. Odaléptem hozzá, és megkérdeztem tőle, segíthetek-e. Persze rohadtul nem válaszolt.

Ezután már viszonylag rendben volt a nyár. Hínárból siklót fontunk, baszod, és még két csajt megfektettem. Persze, eszembe jutott öreganyám, szegény, de mondom, ez tündér volt, és fogalmam sincs, mit keresett nálunk. Valamit keresett, az biztos.

Fenyvesi Orsolya (1986) jelenleg Budapesten él. Művészettörténetet, filmelméletet és jogot hallgatott az ELTE-n. A Babilon Kiadó szerkesztője, gyermekirodalmat és lírát fordít. Anne Sexton *Öreg törpeszív* című versének fordításáért elsőként kapta meg a 2015-ben alapított Versum-díjat. 2018-ban Móricz Zsigmond-ösztöndíjat kapott. Verseit német, angol, horvát, szerb, török, román nyelvekre fordították, többször szerepelt külföldi irodalmi fesztiválokon, legutóbb 2018-ban Londonban, a European Poetry Night alkalmából lépett fel. Önálló kötetei: *Tükrök állatai* (2013), *Ostrom* (2015), *A látvány/Kommentárok meg nem írt versekhez* (2018).